

Fran Albrecht:

Veter.

Težke reči mi pravi veter nocoj,
grenke in bridke pozdrave mi nosi,
tiho v vejevju tam joče in prosi,
kot da na tihem žaluje z menoj.

Veter, ti dušam raztrganim brat!
Večnih nemirov goni te sila,
dalje ti krute raztrgajo krila,
ti pa šumiš venomer smeh in jad.

Veter, s teboj bi jaz preko sveta,
plakal in tožil bi tuji bolesi,
laske bi česal sladki nevesti,
zvezde poljubljal bi vrhu neba.

Veter, s teboj bi jaz v prostor brez mej,
proč od sveta, o le proč od ljudi!
Veter, tako črne so moje oči
od hrepenenja in studa in glada in žej . . .

